

Sads Bulgarije

11 t/m 18 mei 2024

Bulgarije is niet direct het eerste land waar je aan denkt voor een motorrit. Sads motorreizen, lees Leo Fleuren en Yvonne Arts, houden ervan om buiten de gebaande paden te denken en organiseerden een reis naar dit land. De verwachtingen waren wisselend. Nu, na deze reis, kunnen we zeggen dat iedereen razend enthousiast is over het rijden in dit land. Natuurlijk heeft het mindere wegen met hotsen knotsen asfalt, echter ook veel prachtige scheurwegen met fantastisch asfalt langs bergkloven en ravijnen die je een gevoel geven of je op een eindeloos circuit rijdt. Waarschijnlijk zijn deze wegen gesubsidieerd door de EU, dus genieten we eens een keer van onze belastingcenten. Hoe dan ook het werd opnieuw een mooie en avontuurlijke reis.

DOOR HANS ELFERINK FOTO'S HANS ELFERINK EN ANDER DEELNEMERS

Voorafgaande aan deze reis kwamen er echter een paar andere hobbels op de weg. Mijn vaste maatjes Jan, Johan, en René moesten zich helaas afmelden. De één door ziekte (met een K), de tweede door een ongeval van zijn eega en de laatste door andere zaken. Dus op zoek naar andere maatjes. Dit loste zich gelukkig snel op toen bleek dat Harry, ook een vaste deelnemer aan de Sads reizen, ook zijn maatje moest missen. Kortom mijn nieuwe kamer- en rijmaatje was gevonden.

De Bulgarije reis begon met een turbulente vlucht naar Thessaloniki in Griekenland. Onze motoren stonden keurig voor ons luxe hotel opgesteld, klaar voor een avontuurlijke trip. Aldaar kwam Mirjam zich melden met de vraag of ze

met ons twee mocht meerijden. Aangezien zij ook van stevig doorrijden houdt, en niet iedere kilometer wil stoppen voor een foto, was dat geen enkel probleem. Na een goede nachtrust was het even spannend wat ons te wachten stond in Bulgarije. Je hebt er wel ideeën bij, maar of de werkelijkheid overeenkomt is altijd afwachten.

De eerste rijdag ging van Thessaloniki naar Leshten in Bulgarije. Een rit van ca 320 km. Het eerste stukje door Griekenland was een beetje

- 01 Hotel in Thessaloniki.
- 02 Offertempeltjes in Griekenland.

saai, de temperatuur echter prima. Dus mooi om er een beetje in te komen. Bij de steengroeven in Griekenland was het opletten geblazen. De weg lijkt er mooi bij te liggen, maar het fijne zand rondom marmergroeven maakt het soms verraderlijk glad. Wat verder mijn aandacht trok

03

- 03 Er is enig verschil in pk's.
- 04 Plaspauze en even genieten.
- 05 De natuur kent mooie creaties.
- 06 Mooie wegen.

04

05

06

waren de mooie offertempeltjes langs de weg. Eenmaal aangekomen in Bulgarije, waar de grenscontrole binnen no time was geregeld, werd het pas echt spannend. Wat je direct opvalt is dat er inderdaad nog met paard en wagen wordt gereden door de lokale boertjes. Hun schamele oogst, denk hierbij aan wat groente en aardbeien, werd verderop langs weg op het trottoir verkocht. Je zag ook kraampjes waar bijenhonig en flessen drank werden aangeboden. Dat laatste leek mij een sterk alcoholisch drankje. Ik had het kunnen vragen, maar mijn Bulgaars is nul komma nul en datzelfde geldt voor hun Engels of Duits. De algehele levensstandaard bleek overigens minder laag dan verwacht, terwijl Bulgarije het armste land is binnen de EU.

Al snel kwamen we in een gebied met prachtige stuurwegen door bergkloven en langs mooie ravijnen. De wegen zijn van uitzonderlijke goede kwaliteit. De series bochten liepen fantastisch en dit vroeg er om, om te gaan scheuren in plaats van te genieten van de natuur. Wat en prachtige wegen heeft Bulgarije. Jeroen vond ons tempo prima en sloot zich aan bij ons gezelschap. Het was erg rustig op deze wegen en ze zijn zo mooi dat Jeroen af en toe even de schaamrandjes van de banden moest poetsen. Dan werd het treintje iets uit elkaar getrokken, maar al snel daarna kwam het groepje weer samen om gezamenlijk koffie te drinken en/of de lunch te nuttigen. Nu is in Bulgarije het betalen met pin al aardig ingeburgerd, echter na ons eerste kopje koffie kregen we toch een teken om cash te betalen. Gelukkig kon ik op een pleintje in het dorp wat Lev's pinnen (Bulgaarse munt: 1 euro is ca. 2 Lev) en was het probleem snel opgelost. Benzine tanken was er een stuk plezieriger met een prijs van 1,30 per liter. De lunch was vaak eenvoudig, niet duur en bestond vaak uit platgeslagen gehaktstijven of kebab worstjes met brood en/of patat, De groente was meestal tomaat met feta, ui en komkommer.

07

08

09

10

Bleek er die dag toch een kleine 10 km offroad in te zitten in de werkelijk prachtige route die we van SADS hadden gekregen. Voor mij het moment om me echt uit te leven. Dat gold niet voor iedereen. Het stukje offroad was af en toe verraderlijk glad door de natte, lemen ondergrond. Het was af en toe glibberen met onze toer/straat banden. Als kers op de taart zat er een rivercrossing bij, inclusief grote gladde ronde en scherpe stenen. Geen probleem zolang je het gewicht naar achteren verplaatste en de ketting strak hield. Ik snap 't, dat is makkelijker gezegd dan gedaan, als je geen ervaring hebt met dit soort terrein. Die uitdagende stukjes

Als kers op de taart zat er een rivercrossing bij, inclusief grote gladde ronde en scherpe stenen.

horen er gewoon een beetje bij met de avontuurlijke reizen van Sads. Heb je in ieder geval een sterk verhaal bij het avondeten. De verhalen zijn meestal spectaculairder dan de werkelijkheid. Op de mooie geasfalteerde wegen was het overigens relatief rustig. Meer opvallend was de hoeveelheid zwerfhonden die overal rondliepen en die te pas en te onpas, zonder enige kennis van de verkeersregels, de straat overstaken. Blijkbaar snel genoeg voor de lokale roet uitstotende auto's, maar soms niet snel genoeg voor de snelle Duc's. Of reageerden ze enthousiast op het mooie geronk van onze motoren? Aangekomen in Leshten bleek dat we in een mooi hotel tegen de heuvels gingen overnachten. Onze trouwe

- 07 Een mooi stukje offroad.
- 08 Rivercrossing.
- 09 Wij in een warm nest, de motoren buiten in de kou.
- 10 Tijd voor de lunch.

Bella Donna's moesten helaas de nacht in de kou buiten doorbrengen. Na het bier, eten en de sterke verhalen was het lekker in ons nestje.

De andere morgen werden we gewekt door een paartje nachtegalen. Is er een mooiere manier om zo wakker te worden en te zien dat het mooi weer is? De tweede dag ging het naar Plovdiv, een rit van ruim 320 km. Plovdiv bekend van de rozen, kersen en wijn. Het begon opnieuw met zeer uitdagende wegen (let wel; in de goede zin van het woord). Anders gezegd; het werd dansen met je Bella Donna. Je kwam door dorpjes en zat dat de mensen in de bergen het niet breed hebben. De dames werken, veelal gekleed in wijde rokken, een schort en een geknoopte bonte hoofddoek en de oude mannen zitten bij een lokaal cafeetje aan koffie of sterke drank, een en ander zoals ik me dat een beetje had voorgesteld. Tijdens een uitgebreide en heerlijke lunch werd ons een home made vlierbesbloesem-citroen limonade aanbevolen. Volgens zeggen een zeer gezond en dorstlessend drankje. Het werd geserveerd in een soort weckglas, zag eruit als verdunde troebele urine en rook naar opgeloste wc-blokjes. Niet direct iets waar ik zin in had. Toch maar proberen en gelukkig, de smaak was velen malen beter dan de geur. Zo leerde

11

12

- 11 Het bijzondere dorstlessende drankje.
- 12 Het luxe hotel in Plovdiv.
- 13 Keuzestress.
- 14 Wat een baggerweg voor het luxe hotel in Plovdiv.
- 15 De vermoedelijke eigenaren van het hotel in Velingrad.
- 16 Het prachtige Rila klooster.
- 17 Rila klooster met zeer mooi beschilderde wanden.

je nog eens wat. Later moest ik een plasje doen. Bleek ik te plassen, terwijl iets verderop een aantal bijenkorven stonden. Mijn plasje stonk blijkbaar niet naar bloesems want ik kon ongeschonden met een lege blaas weer op de motor stappen.

In de bergen vond je niet al te veel tankstations en daarom was het belangrijk dat je op tijd tankte. Dat gold ook voor koffie. In Plovdiv kwamen we aan bij een hotel aan een zandweg met grote gaten en plassen in de weg. De straat was op geen enkele manier een voorbode van het hotel. Het bleek een 4**** top hotel te zijn met een prachtig zwembad, sauna's en bleek er een verzameling van zeldzame oude auto's te staan met merken als Rolls Royce, Ferrari, Lamborghini en Mercedes. Belangrijk was echter dat ze hun eigen bier brouwen met de naam 'Ritter von Goldenburg'. Dus een gezellige avond was verzekerd. Het eten was wat je in zo'n hotel verwacht, goed en bij de toetjes kreeg ik zelfs last van keuzestress. Wat een keuzes! Denk je dat je alle verrassingen hebt gehad bleek het hotel ook nog eens een eigen bioscoop te hebben. Dus met popcorn en bier naar de film. Was het de eerste avond een flut film, de dag er na kregen we op verzoek de film 'The World's Fastest Indian' voorgeschoteld, met Anthony Hopkins in de hoofdrol. Waar maak je dit nog mee.

De derde dag was een rit rond Plovdiv van ca. 300 km. De vierde dag ging het naar Velingrad en was de toch al slechte weg voor het hotel door de regen 's nachts verandert in één grote modder poel. Onze Bella's hadden de nacht in de kou en nattigheid goed doorstaan. Ik stond direct weer ik in de offroad mode (de motor gewoon op touring) en door de waterbaden werd de route weer opgepakt. Het werd opnieuw een prachtige rit in een mooie omgeving met circuit waardig asfalt en bochten, waar bijna geen einde aan lijkt te komen. Natuurlijk ook stukken slecht geprepareerde en gepleisterde wegen en gravelweg langs overhangende rotsen zoals we een beetje verwacht hadden. Aangekomen in Velingrad bleken we opnieuw in een geweldig hotel te zitten, waar de wanden waren versierd met schilderijen van mensen met geitenkoppen. Of dit te maken had met de vorige eigenaren wiens gezichten niet toonbaar waren of dat zij groot zijn geworden met de geiten? Joost kan het weten. (Maar Joost was er dit keer niet bij.)

Op de vijfde dag stond de route naar het Rila National Park met als belangrijkste het Rila klooster, dat valt onder Unesco wereld erfgoed,

13

14

gepland. De weersvoorspelling beloofde echter weinig goeds en de lange rit naar het bekende Orthodoxe Rila klooster was voor mijn maatjes een reden om nee te zeggen, we maakten er wel een kortere rit van. Paul en ik waren wel van plan om het Unesco klooster uit de tiende eeuw te bezoeken en de eventuele regen te trotseren. De weg ernaartoe was leuk doch niet uitzonderlijk en het bleef zowaar droog. Het Rila klooster bleek het bezoeken zeker waard. Het was in de negentiende eeuw afgebrand en tussen 1834 en 1865 herbouwd. Een werkelijk uitzonderlijk mooi en goed onderhouden orthodoxe kerk op een grote binnenplaats en daar rondom heen een enorm klooster met arcades en veranda's. De kerk, rijk versierd met hele mooie wandschilderingen en fresco etc., werd druk bezocht door de vele gelovigen. Wij kwamen er alleen om dit monumentale kunstwerk te bewonderen en mooie plaatjes te schieten. Of ons dat in dank werd afgenomen weet ik niet. Wat ik wel weet is dat we op de terugweg werden getraakteerd op een enorme stortbui. De sluizen gingen werkelijk helemaal open en niet voor eventjes, maar de hele weg terug van 150 km. De weg leek op het laatst wel de waterbaan van de Efteling. Het water kwam met rivieren van de berg over of langs de weg. De temperatuur zakte tot ca. 3 graden, dus ook mijn humeur. Zelfs mijn regenoverall met daaronder de textiel jas konden de waterdruk niet weerstaan. Het kwam overal doorheen. Ik had op een gegeven moment het gevoel dat ik met mijn leren broek, die zich had volgezogen

16

15

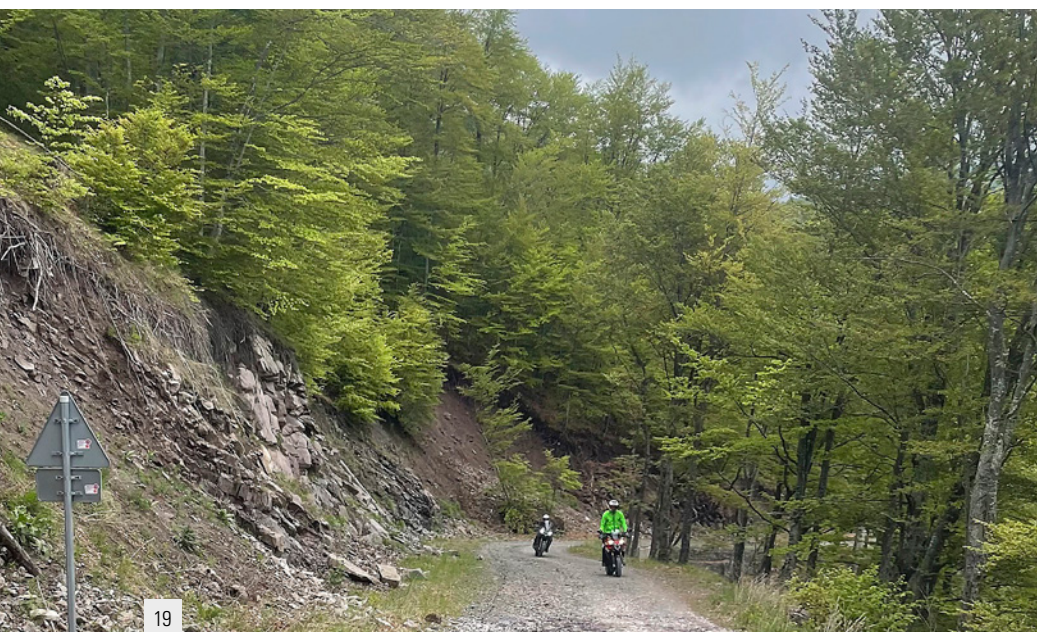
17

18

met ijswater, meedeed aan een Wim Hof experiment. (Wim Hof bekend als: The Ice Man.) Bij ieder hupje liep er weer een slok water in mijn waterdichte laarzen. Op het laatst, toen alles al doornat was, heb ik ook de kraan flink opengedraaid. En daarmee bedoelde ik de gaskraan. De nieuwe banden, die ik net voor deze tour had laten monteren, bleken uitstekende regenbanden. De spray achter m'n motor had hopelijk de mogelijke foto's, die door snelheidscamera's zijn gemaakt, volledig vertroebelt. Terug bij het luxe hotel durfde ik bijna niet naar binnen te gaan. Ik droop aan alle kanten. Gelukkig had dit hotel een uitstekende sauna en kon ik mijn lichaamstemperatuur weer op een normaal niveau brengen.

De zesde rijdag betekende helaas terug naar het begin in Thessaloniki. Een rit van ruim 350 km. We gingen opnieuw de bergen in met als gevolg dat de temperatuur zakte en zelfs dicht

19

De nieuwe banden, die ik net voor deze tour had laten monteren, bleken uitstekende regenbanden.

bij het vriespunt kwam. Het dashboard van de motor gaf zelfs een waarschuwing voor gladheid. Met de temperatuur werd ook het zicht per kilometer minder. Het zicht in de mist was niet meer dan enkele tientallen meters. Ellen-de komt nooit alleen en ook de wegen werden steeds slechter. Waar eerder de slechte stukken bestonden uit gerepareerd asfalt, waren het nu gaten verbonden door stukjes asfalt. Het volgende probleem liet op zich wachten namelijk een benzinstation. Boven in de bergen is bijna geen tankstation te vinden. Je begon hem te knijpen, maar het gezegde is; als de nood hoog is, is de redding nabij en dat was ook vaak zo. Ondanks alle water plassen, kou en mist gaven de Duc's geen enkele krimp. Het werd nog wel even spannend toen een hond onze eerste rijder wilde aanvliegen. Op het nippertje kon ik dat beest nog omzeilen.

20

Tussen de middag kwamen we toevallig langs het restaurant waar we de tweede dag geweest waren (verhaal van de vlierbloesem) en waar we lekker hadden geluncht, dus stoppen. Dit keer was het lamssoep om een beetje op temperatuur te komen. Heerlijk, maar wel erg vet. En daarna een vleespannetje met aardappeltjes

21

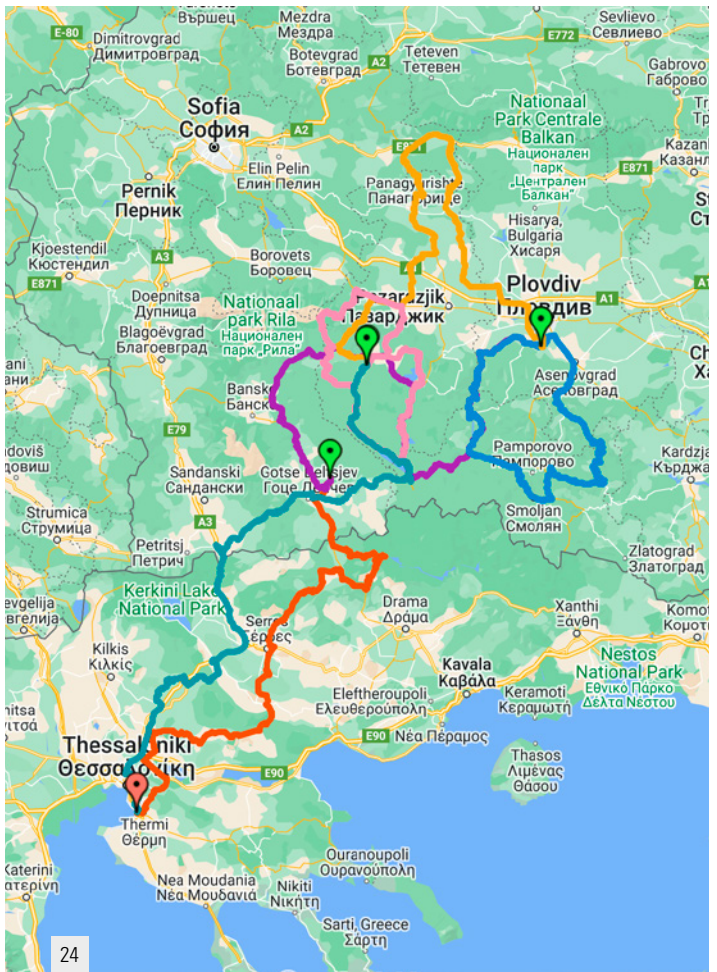
- 18 Ducatisten in de mist.
- 19 Ook dit soort wegen in Bulgarije.
- 20 Tijd voor koffie.
- 21 Wie is het snelst?
- 22 Helaas, het is alweer voorbij.
- 23 Groepsfoto.
- 24 Routekaart.

22

23

24

waar we met vier personen genoeg aan zouden hebben. Bleek dit per persoon te zijn. Leo en Yvonne hadden ons gewaarschuwd dat je tussen de middag niet te veel moet eten. Uit ervaring wisten zij, en wij, dat daarna de aandacht verslapt en dat was nu precies wat we niet wilden in dit mooie land. We hebben de kok bedankt en probeerden duidelijk te maken dat het niet aan de kwaliteit, maar aan de kwantiteit lag.

Naarmate we dichter bij Griekenland kwamen, werd het steeds warmer. Maar er stond ons nog een mooi stukje offroad te wachten. In het begin dacht je dat valt wel mee, echter hoe verder we kwamen hoe dieper de plassen werden en hoe gladder de doorweekte ondergrond werd. Het punt van no return was gepasseerd en dus door. Of iedereen zo blij was met de modderbaden durf ik te betwijfelen. Eén van de Duc's (niet de mijne) verdween door een slippertje met berijder en al bijna volledig in de modder. Gelukkig doorstonden beiden, motor en berijder, deze modderdoop goed. Aangekomen in Thessaloniki waren de motoren zo smerig en zwaar van de modder dat wij ze niet aan durfden te bieden aan de vervoerder en we zijn even naar een wasstraat geweest. Samengevat, het was opnieuw een dag met mooie verhalen. Aangekomen bij het hotel in Thessaloniki stond de vrachtwagen al klaar om alle nagenoeg onbeschadigde motoren in te kratten. Na gezamenlijk ca. 6.000 km te hebben gereden een mooi einde van een fantastische trip door Bulgarije. Kortom, blij dat we gegaan zijn. Op naar het volgende avontuur. ◀◀